Pelikanın
Postanesi
POTT.
POTL
Ebru Mina TOMURCUK

Pelikanın Postanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Parlak bir deniz kıyısı sabahında pelikan postanesini açtı. Mavi bir postacı şapkası ve kırmızı bir kanvas posta çantası takmıştı. Kocaman altın-turuncu gagasındaki kesesi mektupları güvenle ve kuru tutuyordu. Martılar ötüyor, dalgalar yuvarlanıyor ve kapının üstündeki küçük zil ding-ding-ding diye çalıyordu. Herkes bilirdi: Bir mesaj göndermen gerekirse, pelikan onu yerine ulaştırırdı.

Pelikan işini her şeyden çok severdi. Her mektup birinin kalbinden küçük bir parçaydı ve o her birine özenle davranırdı. Postaları deniz esintisiyle ayırır ve her zarfı mutlu bir gümletiyle mühürlerdi. “Hiçbir mesaj geride kalmaz!” diye cıvıldardı martılara. Küçük kara gözleri parıldar, yumuşak tepeliği çalışırken hafifçe sallanırdı.

Bir sabah, bir mektup bir sorunla geldi. Adreste yalnızca şöyle yazıyordu: “Şarkı söyleyen dalgaların yanındaki büyük çizgili kayanın yanında, sevgili dostuma.” Pelikan başını yana eğdi. “Eksik bir adres!” diye endişelendi. “Bunu nasıl teslim edeceğim?” Çantasını kontrol edip kaşlarını çattı. Mektupta sokak yoktu, ev yoktu, isim yoktu—yalnızca dostça bir ipucu vardı.

Tam o sırada genç bir sumru süzülüp postanenin korkuluğuna kondu. Başında kara bir başlık, parlak turuncu bir gagası ve yıldız rozetli minik yeşil bir çantası vardı. “Yardıma ihtiyacın olduğunu duydum,” dedi. “Bu kıyıyı çok iyi bilirim. Hadi o adresi birlikte bulalım!” Pelikan gülümsedi. “Bir yardımcı! Ne harika!”

Pelikan mektubu kesesine yerleştirdi ve sumru çatal kuyruğunu çırptı. “Beni takip et!” diye seslendi. Suyun üzerinde alçaktan uçtular, gülen martıların ve sallanan teknelerin yanından geçtiler. Sumrunun hızlı yuvarlak gözleri kıyıyı taradı. “İpuçlarını ara!” dedi. “Büyük çizgili bir kaya ve şarkı söyleyen dalgalar. Onları bulacağız, biliyorum bulacağız.”

Aşağıda, sıcak kumda bir yengeç kıskaçlarını salladı. Mavi-beyaz çizgili bir güneş şapkası takmıştı. “Merhaba, yukarıdakiler!” diye seslendi. “Bir şey mi arıyorsunuz?” Pelikan yumuşak bir gümletiyle kondu. “Şarkı söyleyen dalgaların yanındaki büyük çizgili bir kayayı arıyoruz,” dedi. Yengeç kıskaçlarını tıklattı. “Öyle bir kaya biliyorum! Kıyıyı o yöne doğru takip edin!”

Yengece teşekkür edip uçmaya devam ettiler. Sumru önden gidiyordu, kanatları kâğıt gibi hafifti. Kısa süre sonra pürüzsüz gri bir kayanın üzerinde yatan bir fok gördüler. Boynunda sarı bir atkı vardı. “Günaydın!” diye havladı. “Sizi kıyı boyunca buraya ne getirdi?” Pelikan mektubu gösterdi. “Büyük çizgili bir kayanın yanındaki bir evi bulmamız gerek.”

Fokun bıyıkları seğirdi. “Büyük çizgili bir kaya mı? Tam yerini biliyorum! Yüksek kum tepelerinin ötesinde, dalgaların küçük koyda şarkı söylediği yerde.” Yüzgeciyle işaret etti. “Alçaktan uçun ve beyaz ile gri çizgili kayayı arayın. Neredeyse vardınız!” Sumru havada mutlu bir takla attı. “Teşekkürler, iyi yürekli fok!”

Kum tepelerinin üzerinden uçtular, rüzgâr tüylerini karıştırdı. Aşağıda dalgalar yumuşak, uğuldayan bir şarkı söylüyordu. “Dinle!” dedi sumru. “Şarkı söyleyen dalgalar!” Sonra onu gördü: suyun hemen yanında duran, beyaz ve gri çizgili büyük bir kaya. “İşte orada!” diye haykırdı. “Kayayı bulduk! Şimdi sadece evi bulmamız gerek.”

Çizgili kayanın yakınında mavi kapılı ve çiçeklikli, şirin mi şirin küçük bir ev vardı. Kapının yanında deniz kabuğu şeklinde bir posta kutusu duruyordu. “Burası olmalı!” dedi pelikan. Gururlu ve biraz da heyecanlı hissetti. “Hadi mektubu teslim edelim.” Sumru başını salladı. “Teslimatı sen yap. Ben izleyip tezahürat yaparım!” Kapının üstüne tünedi ve mutlu bir cıvıltı çıkardı.

Pelikan paytak paytak kapıya yürüdü ve usulca kapıyı çaldı. Yuvarlak gözlüklü, iyi kalpli yaşlı bir kaplumbağa açtı. “Bana bir mektup mu?” dedi. “Ah, dostum bana yazmış!” Pelikan büyük gagasıyla zarfı uzattı. “Özel teslimat!” dedi. Kaplumbağanın gözleri parladı. “Teşekkürler! Bunu çok uzun zamandır bekliyordum.”

Kaplumbağa mektubu okuyup gülümsedi. “Dostum beni ziyarete davet ediyor! Ne harika.” Pelikana ve sumruya baktı. “Düzgün bir adres olmadan bile beni buldunuz. İşte gerçek takım çalışması bu.” Sumrunun içi sıcacık oldu. “Yardım etmek eğlenceliydi,” dedi. “Ve şimdi mektup evine ulaştı.”

Postaneye döndüklerinde pelikan bir çizelgeye parlak bir yıldız bastı. “Her mesaj teslim edildi!” dedi gururla. Sumruya döndü. “Harika bir yardımcıydın. Postanemin ortağı olmak ister misin?” Sumrunun gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi? Evet, lütfen!” Tüylerini kabarttı ve sevinçle küçük bir zıplama yaptı.

O günden sonra sumru pelikanla birlikte kıyı boyunca uçtu. Yengeçlere, foklara, martılara ve kaplumbağalara mektuplar teslim ettiler. Bazen adresler zorluydu ama her zaman bir yolunu buldular. “Takım çalışması posta vaktini daha mutlu eder!” diye cıvıldadı sumru. Pelikan başını salladı, mavi şapkası sallandı. “Ve her mesaj önemlidir, büyük ya da küçük.”

Deniz kıyısındaki postane kıyının en mutlu yeri oldu. Hayvanlar mektuplarını göndermek için her yerden geldiler. Pelikan her birini neşeli bir baş selamıyla karşıladı ve sumru yeşil çantasıyla oradan oraya fırladı. “Güvenilir iletişim!” dedi pelikan. “İşte sloganımız.” Sumru güldü. “Ve başkalarına yardım etmek onu daha da iyi yapıyor!”

Güneş şarkı söyleyen dalgaların üzerinde batarken pelikan ve sumru postanenin çatısında oturdular. “Biliyor musun,” dedi pelikan, “her mektup bir hikâye anlatır. Ve her yardımcı hikâyeyi daha tatlı yapar.” Sumru ona yaslandı. “Yardım ettiğim için mutluyum,” dedi. “Ben de,” dedi pelikan. Ve gökyüzündeki küçük mektuplar gibi, yıldızların tek tek ortaya çıkışını izlediler.